

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 636/05
06.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића, Драгана Аћимовића и Сретка Јанковића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела неовлашћено стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог, адвоката ВА, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу, К. 218/04 од 21. јануара 2005. године, у седници већа одржаној, дана 06. јуна 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Нишу К. 218/04 од 21. јануара 2005. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Нишу К. 218/04 од 21. јануара 2005. године, оглашен је кривим АА, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Од оптуженог је одузето девет таблета амфетаминa и обавезан је да на име трошкова кривичног поступка уплати у буџетска средства суда новчани износ од 43.285,00 динара, и на име судског паушала 5.000,00 динара.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адвокат АБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду, односно да исту преиначи, тако што ће оптуженом изрећи блажу казну.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 782/05 од 22. априла 2005. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог, а да потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе кривичног предмета заједно са побијаном пресудом, изнетим предлогом Републичког јавног тужиоца, па је оценивши наводе изјављене жалбе нашао:

Жалба није основана.

Испитавши побијану пресуду по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, Врховни суд није нашао у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу битне повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона учињене на штету оптуженог.

Бранилац оптуженог у суштини се жали на одлуку о казни, при чему потенцира значај одлучних чињеница које утичу на избор и висину кривичне санкције, највише погрешно оцењен степен кривичне одговорности, кроз психичко стање оптуженог у време извршења кривичног дела.

Бранилац истиче да је првостепени суд поклонивши веру налазу вештака неуропсихијатра, занемарио проверу околности које наводи бранилац, а које се односе управо на психичко здравље оптуженог које је нарушено као последица дугогодишњег (десетогодишњег) уживања опојних средстава. Оптужени је пристао добровољно на лечење, па је казна затвора у конкретном случају само репресивна мера.

Ове околности наведене у жалби, представљају само понављање одбране са главног претреса, без суштинске новине, било у чињеницама, било у доказима уз помоћ којих би се ове чињенице провериле. Суштина жалбе је само предлог суду да обрана оптуженог и налаз вештака судско-психијатријске струке буду цењени у другом светлу, које би свакако било повољније по оптуженог у смислу утврђивања степена кривичне одговорности.

Жалба браниоца не садржи аргументоване тврдње у односу на објективне елементе бића кривичног дела у питању, што је несумњиво утврђено из признања оптуженог, а које је опет адекватно проверено исказом сведока ББ, који је купио опојну дрогу у виду таблета од оптуженог, исказом сведока ВВ и ГГ, полицајаца ОУП-а Ниш о затеченом стању и одузимању шест таблета из стана оптуженог, из налаза и мишљења вештака криминалистичко-техничког центра МУП-а Републике Србије број 2882/03, из кога произилази да се ради о таблетама амфетамина у облику сулфата кофеина и лактозе.

Налаз вештака неуропсихијатра ДД, специјалне психијатријске болнице у Горњој Топоници, потврђује да оптужени не болује од трајне или привремене душевне болести или поремећаја, да је карактеристика личности оптуженог дисоцијални поремећај, да од 17 године конзумира опојна средства, те да је у два наврата лечен у - КПЗ Болници Београд и у Заводу за лечење болести зависности, Теодора Дразјера у Београду. Оптуженом је уграђен имплант у лечењу од болести зависности, у више наврата, а задњи пут 23. маја 2003. године, а предметно кривично дело извршио је у јулу 2003. године, па је вештак оценио да је у време извршења дела био способан да схвати значај својих поступака и да управља њима. Другим речима, код оптуженог је била успостављена физичка и психичка апстиненција од опојних дрога, а критичном приликом био је урачунљив.

Правилно закључује првостепени суд о потпуно очуваним способностима за расуђивање и одлучивање о свом поступању, оптуженог АА, а што произилази из укупне активности оптуженог, која је сложена и обухвата радње усмерене на мотиве зараде од продаје опојних дрога.

Оптужени је био свестан и знао да се ради о опојној дроги, да је на описани начин стављао у промет, свестан да је то забрањена делатност, па је тако продао сведоку ББ три таблете амфетамина, ову опојну дрогу од њега наплатио, дакле, проузроковао својим радњама штетну последицу, што је управо и хтео. Облик виности, који очигледно произилази из поступања оптуженог јесте директан умишљај.

Првостепени суд није оставио никаквих дилема у погледу утврђивања субјективних елемената бића кривичног дела у питању на страни оптуженог АА, па је на тај начин у потпуности и правилно утврђено чињенично стање које је послужило као основ за правну оцену, конкретно да је оптужени описаним радњама остварио - у објективном и субјективном смислу, све законске елементе бића кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона.

Код одлучивања о казни првостепени суд је утврдио све релевантне околности у смислу одредбе члана 41. ОКЗ, а након тога их правилно и оценио. Утврђено је да је оптужени АА млад, да није засновао породицу, да је признао извршење кривичног дела, односно признао је да је ову опојну дрогу држао, предао сведоку ББ.

Од отежавајућих околности свакако је правилно првостепени суд имао у виду да је осуђиван за истоврсно кривично дело.

У датој ситуацији првостепени суд је основано узео да су утврђене олакшавајуће околности, по свом значају особито олакшавајуће, те уз примену одредаба члана 42. и 43. ОКЗ ублажио казну прописану за предметно кривично дело испод законског минимума и осудио АА на казну затвора у трајању од две године. По оцени Врховног суда ова казна је сразмерна тежини и степену друштвене опасности учињеног кривичног дела и посебно степену кривичне одговорности, у ком контексту је првостепени суд ценио на правилан начин психичко стање и здравље оптуженог, карактеристике личности, па нема разлога за сумњу у ову оцену из побијане пресуде, нити је жалба браниоца дала повода за то.

Даље је оцена Врховног суда, да је изречена казна затвора оптуженом у потпуности подобна да испуни захтеве специјалне и генералне превенције, односно, оствари сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 5. став 2. и члан 33. ОКЗ).

Због наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,

Гордана Маравић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ